

Магнус не е обяввал. Просто е чакал. Обещава на Франк, че скоро ще види нещо, което не е виждал преди. Разбира се, Магнус не знае какво е виждал Франк преди, но той е доста уверен. Само на две минути от тук е. Франк върви бавно по крайбрежната алея след Магнус, като спасителна лодка след яхта. Минават покрай синята африканка, която проси. Сега пълзи на четири крака, събира дребни монети от земята. Някой сигурно е ритнал чашата ѝ – волно или неволно. Когато вдига очи, Франк среща погледа ѝ. Две бели бездомни очи над крив нос.

Спират на съвсем обикновен участък от крайбрежната улица, до един хотел, кафене и малки павилиони, в които се продават пластмасови принадлежности за плаж. Между крайбрежната алея и плажа има къса отвесна стена. Ако паднеш от нея, малко ще те заболи. Затова има парапет.

– Момчето с червени шорти и бяла риза – прошепва Магнус.

– Онова, което пие вода?

От другата страна на парапета едно момче отпива последна глътка от пластмасова бутилка.

– Току-що го открих – казва Магнус. – Стоеше на опашката за тоалетната.

Момчето изглежда местно. Има нещо в начина, по който стои – изпънат гръб, изправени рамене, сякаш е готово да хукне да донесе нещо. Повечето деца туристи са по-закръглени.

– Ще прави ли нещо? – пита Франк.

– Да, иначе ще си взема парите – казва Магнус.

– Твоите?

Магнус кима. Франк иска да възрази, да каже, че парите са негови, но осъзнава, че кимването е било знак за момчето.

Франк не знае какво ще се случи. Или пък знае, дълбоко вътре в себе си? Навежда се над парапета. На пясъка, точно под момчето, двама души лежат и се пекат на слънце. Жена и мъж. Малко са пълни. Лежат по гръб, всеки на своята кърпа. Жената носи слънчеви очила. Мъжът е сложил риза върху очите си.

Първите капки улучват жената. Франк вижда как тялото ѝ потрепва. Но тя не вика. Все пак това, което я уцелва, не е студено. Вдига глава и поглежда мъжа. Очевидно предполага, че онзи е намислил нещо. Но той просто лежи там, с риза върху очите си, неподвижен. След това тя осъзнава, че не само капки я улучват. Това е струя. Обръща

се, вдига очи и забелязва момчето със струята. Все още не вика. Вероятно не може да повярва на очите си. Съзира нещо, което не е виждала преди. Едва след като момчето насочва струята си към съпруга ѝ, тя изпищява като врана и тогава мъжът се сепва – може би заради крясъка, може би заради струята, а може би и двете. Тя изкрещява на друг език, посочва към момчето – чужденец, който стои отгоре на стената и пикае върху тях. Мъжът също вика – нещо заплашително, но е голям и тежък, хванат в капана на собственото си тяло. Отнема му време да се изправи на крака, а междувременно момчето е успяло да го уцели точно по средата на лъскавата плешива глава, правейки така, че пикнята да пръска навсякъде. Мъжът изревава. Франк просто стои и зяпа. Магнус се смее с глас. И тогава момчето не посмява да продължи. Прибира онази си работа в шортите – преди да е готов, както изглежда. Прескача парапета и изчезва сред туристите, които стоят там и се чудят откъде идват тези грозни ругатни.

Двамата души на пясъка хукват до едно каменно стълбище и се качват на крайбрежната алея, където стоеше момчето. И двамата викат, докато тичат. Викат на всички около себе си. „Някой видя ли го това? Защо, по дяволите, никой не го спря? Всички ли са слепи?“ Но никой не може да им помогне. Една жена посочва пътя, по който е тръгнало момчето, бързо като гущер, в странична уличка, която се разделя на две.

Магнус го отпразнува, купувайки два сладоледа. Опитва се да спре да се хили. Когато вижда лицето на Франк, това го кара да се ухили още повече.

– Не го ли видя – точно в средата на тиквата?

– Да – казва Франк. Взема единия сладолед.

– Това не те ли разсмя?

– Не.

– Защо не? Това беше пълна истерия!

Магнус отхапва голямо парче от сладоледа си. Франк само гледа своя.

– Ами ако го бяха хванали?

– И какво?

– Щяха да го набият.

– И какво?

– Щеше да ни издаде.

– Тогава щяхме да отречем. Или да си оберем крушите.

Франк поклаща глава. Тръгват си от павилиона и на слалом си проправят път през хората, които идват отсреща. Магнус излапва сладоледа. Франк си отхапва малко, държи го пред себе си като свещ.

– Спомен за цял живот – казва Магнус.

– Предварително ли си му платил? – пита Франк.

– Да.

– Защо просто не е взел парите и не е избягал?

– Беше честен тип. Личеше си.

Магнус слага клечката в уста и я засмуква така, сякаш част от сладоледа може да е изчезнал вътре. Франк не може да яде повече. Сладоледът се топи и се стича по пръстите му.

На следващия павилион за сладолед Магнус взема няколко салфетки. Хвърля сладоледа на Франк в кош-чето и му дава салфетките, като че ли е малко дете.

– Просто се позабавлявахме – казва Магнус. – Ние се посмяхме. Той взе малко пари. Хиляда крони за няколко секунди работа. Няма нужда да го съжаляваш. Сега може да купи храна за семейството си.

– Ти щеше ли да го направиш? – пита Франк, докато бърше пръстите си. Салфетките са гладки и твърди и почти не попиват нищо.

– Не е същото – казва Магнус.

– Защо да не е същото?

– Ако ме бяха хванали, щяха да ме набият. Но на малките деца може да им се размине почти всичко.

Продължават да вървят, без да казват нищо. Франк е заобиколен от хора, които се забавляват. Магнус го поглежда косо.

– Не е пострадал.

– Но двамата туристи... – казва Франк.

– Уф! Беше просто пикня – трябва само да я измият. Замисли се за всички, които пикаят в морето. Няма разлика между това дали плуваш във вода с пикня, или първо да те напикаят, а след това да се изкъпеш.

Франк поглежда Магнус.

– Хората пикаят ли в морето?

– И таз добра! Разбира се, че го правят.

– Откъде знаеш?

– Очевидно е. Всички тези хора, които си лежат, наливат се с литри вода и никога не ходят до тоалетната. Каквото влезе, трябва да излезе!

Франк не се е замислял над това. Беше предполагал, че всички хора, които влизат във водата, отиват да плуват, но да не би тогава някои от тях да са влизали в морето, за да пикаят?

– Ами ти?

– Разбира се – казва Магнус.

Точно пред тях стои едно момиче с надуваем дюшек. Когато майка му го вика, то се обръща и дюшекът шляпва сервитьор по задника, почти карайки го да изпусне обяда. Франк не може да не се усмихне.

– Но беше вълнуващо да гледаш, нали? – пита Магнус.

– Не беше мило.

– Не попитах дали е било мило. Попитах дали е било вълнуващо.

– Д-да... – отговаря Франк.

Няма повече за казване. Пристигнали са. Виждат майките си. Франк ляга до своята. Тя хърка под шапката си. Книгата ѝ се надига и спуска бавно върху корема ѝ като надуваем дюшек по вълните.